

ANY IV

GENER 1931

N.º 37

LA DANSA MÉS BELLA...

PORTANTVEU DEL FOMENT DE LA SARDANA

ADHERIT A LA LLIGA SARDANISTA

SVMARI

Diada de Santa Llúcia, per Carreres. — Els nostres compositors; Retrats: Josep Blanc Reynalt, per Ernest Albert i Galter. — Els inconscients profanadors, per Manuel Capdevila. — Rosa-Maria, per Domènec Juncadella. — Era un dia d'un istiu, per Rebrot. — Cançó Empordanesa, per Mn. J. Casassa. — Programa de les sardanes del mes de febrer.
Noticiari.

FIGVERES

EN
EL
RAM
DE LA
ELEGANCIA
MASCULINA

DIR
PUIG-PARIS

ES
DIR-HO
TOT

ANTIGA CASA

Fills de Josep Massot

Fundada l'any 1850

ÉS LA PREFERIDA DE LES
SENYORES ELEGANTS

PER LA SEVA ORIGINALITAT.
PEL SEU BON GUST.
PELS SEUS IMMILLORABLES GÈNERES
PELS PREUS VERITABLEMENT REDUITS

PLAÇA CONSTITUCIO, 25 i 26

FIGUERES

RELOTGES

sempre

RELOTGES

CASA VARELA

PERELADA, 5

La casa VARELA presenta
sempre els darrers models
més escollits.

LLIBRERIA CANET

DIARIS REVISTES LLIBRES

SARDANISTES,
AIMANTS DE NOSTRA DANSA:

COMPREU EL LLIBRE

LA SARDANA

DEL CONEGUT FOLKLORISTA

JOAN AMADES

LA DANSA MÉS BELLA...

PORTANTVEU DEL FOMENT DE LA SARDANA DE FIGUERES

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: SOCIETAT CORAL «ERATO»

Diada de Santa Llúcia

EL Foment que sempre està a punt per a commemorar com cal diades senyalades, va fer una audició dedicada a homenatjar a les nenes de l'agulla, modistetes i sastresses.

Nostre propòsit era donar l'audició a la Rambla, a les 7 de la vetlla, així ho assabentàrem amb programes que férem circular.

Ara bé, hom pot proposar, però no disposar.

Si hom pogués disposar, d'altra manera dansariem.

El temps no permeté fer l'audició a la Rambla.

Va deslluir completament la diada.

El prat de Santa Llúcia que en anyades passades es veié concorregudíssim, aquest any va restar solitari, trist.

La festa de les modistetes s'aigualí.

Les sardanes es dansaren a l'estatge social.

L'audició no fou ço que tenia d'ésser.

Si hagués fet un bon dia, si el cel hagués estat net de núvols, lluint el sol; els ocells haurien volat per l'espai refilant boniques tonades, els arbres haurien mantingut les poques fulles, que en aquesta època, els guarneixen, la cara de la gent hauria reflexat la satisfacció que dona un dia bell.

Cap a entrada de fosc, quan a la Rambla hagués refilat la tenora, pels carrers Nou i Avinguda Wilson hauríem vist arribar grups de xamoses modistetes que vindrien de festejar la seva diada onomàstica.

Els trens que porten cap a la capital catalana, s'haurien omplert de gent jove, freturosa d'esplaiar-se al prat de Santa Llúcia, de veure l'ermita, de berenar, de patir una estoneta dins el reduït envelat, de respirar aire pur, vida.....

No ha estat així, cal tenir paciència.

Són tantes les coses que hom espera amb daler, que si resulten fallides, cal resignar-nos.

El món va donant toms, avui mor un, demà un altre.

El d'avui és el company, el de demà serà l'avorrit.

Vindrà un dia que tot es resoldrà.

Els joves som els encarregats d'assolir, mitjançant una refinada cultura, aquesta envejada solució.

No dubtem que en l'esdevenidor viurem diades de Santa Llúcia de cel clar, el temps serà primaveral, no hi haurà ombres al voltant nostre, tot s'haurà perdonat i els odis i qui els engendrà hauran passat, per sempre, a l'història, gràcies que hi trobin lloc.

CARRERES.

Els nostres compositors

Retrats

Josep Blanc Reynalt

CASTELLÓ, vila major. Palau del vent, cor de la plana. Vora la Muga, Castelló s'ajaça dolçament en l'amplada verda dels camps i blava del cel. No es pot parlar de l'Empordà sense conèixer Castelló d'Empúries, No hi ha una terra sense anima. Castelló és un brot de l'ànima de l'Empordà, l'ànima espiritual que no pot viure reclosa en el pou de l'oblid, i que per enyorança del vent i del paisatge es torna pedra i poble.

Foc abrivat d'idealitats, reducte de la llibertat, les pedres velles i els porxos daurats de Castelló ens recorden l'embranchida audaç de Catalunya que projecta encara una flama viva en l'expansió mediterrània, camí infinit d'aventures i d'inquietuts. ¡Dolça solitud dels vells carrers de Castelló! En aquesta plaça rural, *En Pep Ventura* hi revifà el foc i la poesia de la dansa... Va buidar-hi una llàgrima d'emoció...

Castelló, vila major. Gent del vent, gent de la plana. Salut!

* * *

Josep Blanc és un meritíssim compositor empordanès. Sapat i ferreny. L'art ha escollit la testa d'*En Blanc*, per a fer-ne creació i laboratori de les concepcions més pures de la dansa. El cabell ros i ondulat. La cara ampla i plena. El bigoti retallat i discret. El clotet al mentó. Sota l'ombra de les celles atapeïdes, uns ulls petits, oliats, incissius. El pèl ros, com les arestes del blat madur. La pell rosada, símptoma d'un gènit rotund i d'un temperament definit.

Parla net i concís. Diu el que vol dir. És sincer. I crec que diu el què pensa.

Espallut i massís és un fruit sanitos de la plana. La fesomia, l'expressió i el tic nerviós delaten un caràcter essencialment musical. *Blanc Reynalt*, sent la música, opina de música. Té un criteri tancat i sistemàtic. És el seu camp de recerca i d'especialització.

Afable i mesurat, diu les paraules fluvialment, rodonament. Home de conceptes clars. A la claredat de les paraules, hi afegeix la polidesa i la claredat de l'agençament exterior. Una corbata clara i blava. Una camisa impecable ratllada a quadrets. Un vestit gris. Un barret color de clara d'ou, enlairat.

També fuma. Fuma i parla a la vegada. I quan parla, extén la mà, amb els dits oberts; una mà i uns dits que enyoren un arquet, un pentàgrama i una cançó.

* * *

El mèrit musical de *Blanc i Reynalt*, és indiscutible. Es un compositor aciençat. Les seves sardanes denúncien un encuny modèlic. Es un artífex de la dansa. Ha produït abundantment, meritoriament. Té un nom fet i reconegut, entre l'èlite dels bons constructors de música catalana.

Ens hem trobat a Figueres, una tarda de mercat, i asseguts en el despatx de l'amic Bosc, li he fet una entrevista dinàmica i fugaç. Procuraré reportar exactament la nostra conversa.

-?

De jove la música em va atraure. Els meus mestres foren l'Agramunt, En Pau Guanter i Mossèn Serratosa. Per correspondència En Morera va llimar i polir els meus coneixements musicals.

-?

- Si, ja sé que es diu. Es cert. Jo instrumento moltes sardanes del Mestre Morera. Però, cal fer una observació. Fóra ridícul creure que Morera no sabés instrumentar. Ho faig senzillament per a alleugerir-li la feina, per a simplificar-li l'excés de producció. Res més.

-?

- Ja fa anys. Vaig començar a tocar amb els «Rossinyols» de Castelló. Quan va marxar En Josep Serra a Barcelona, vaig passar a la «Principal de Perelada», de la qual no m'he mogut més. Sóc el Director. Toco el fisorn.

-?

- Prefereixo la música ben feta, tècnicament perfecta, sense concessions al xaronisme i a la vulgaritat. Per això admiro Garreta i Morera que escriuen amb música universal. Tenim altres valors positius: Manén, Toldrà, Josep M. Solé, Català.....

-?

- La cobla de Perelada realitza una tasca honrada; i profitosa al noble ideal de la dansa.

Es una cobla genuïnament empordanesa. Executa un repertori digne. S'ha elogiat l'obra austera i silenciosa dels músics de Perelada. ¿Recordeu les paraules de Josep Pla a «Coses vistes»?

-?

- Porto escrites més de seixanta sardanes. En totes hi he deixat el rastre de la meva devoció a la dansa. No les recordo totes, tanmateix. La primera fou «Cercant l'amor». Naturalment, les meves sardanes d'avui disten molt de les sardanes del meu començament. La música està subjecte a les lleis de l'evolució. I un músic ha de tendir sempre a millorar, a fer un esforç gegantí per a no agrisar-se i deturar-se a mig camí. Totes les meves sardanes les estimo igual. Totes són filles de la meva imaginació. Però, si hem dieu que escolleixi les que em són més cares, com si fes un pom de flors, us diré al meu entendre quines prefereixo: «Noia matinera», «Flor ciutadana», «La masovera guapa», «Casament a masia», «El que vegé la lluna», «Sant Pere de Roda».....

-?

- Algunes d'aquestes sardanes han merescut l'aprovació popular. Jo no cerco l'èxit popular. A la plaça, molt sovint, comproveu-ho, criden i piquen de mans els que no entenen res de música, els profans de la música. La selecció intel·ligent escolta i calla; defuig la gresca fugissera i la manifestació espectacular. Jo crec que és un deure sagrat dels compositors catalans i de les cobles catalanes: educar el sardanista. Procurar que la dansa més bella, sigui també la dansa del poble més intel·ligent.

-?

- Escric a raig, espontàniament. Els temes musicals flueixen amb una abundància precisa i orgànica. No sóc rebel a escripturar el pensament. El copso íntegrament, sense mutil·lació. La primavera és una font d'inspiració. Sortiu al camp i al vostre redós tot canta. N'hi ha prou en ésser un poeta o un enamorat per aprendre'n una cançó. Facilitat de composició? Prou! Depèn de les circumstàncies: de les hores lúcides i de les hores tèrboles. He fet sardanes en un parell d'hores. He encetat sardanes que no les he acabat mai. Compreneu?

-?

- Es una qüestió delicada. Els cants populars són patrimoni de la terra. Jo crec que aquestes cançons espirituals s'haurien de posar a les mans enteses dels compositors més hàbils i més destres de Catalunya. Els compositors rudimentaris i primitius haurien de tenir vedat el camp del folk-lore. No fan res més que malmenar i estrafer la tradició musical del nostre poble. Els

compositors incomplets i mediocres s'haurien de reduir a tractar temes exclusivament originals.

-?

- Esser compositor de sardanes, és un sacrifici. No és un treball recompensat. Però jo, que estimo la dansa i les cançons del nostre poble, us he de dir que encara que les sardanes les hagués de donar de franc, també escriuria sardanes.

-?

- La dansa no és un motiu polític, sinó un motiu sentimental. No és monopoli de cap partit polític determinat. És de Catalunya; és de tots.

-?

- Si; sento l'emoció de les places rurals, plenes de gom a gom, en les diades majoneres. Sento l'halo febi i estimulante de les places de l'Empordà. Aleshores, en aquests moments, els dits i la boca segueixen el ritme del cor, obeeixen la veu del cor, inapel·lable. La dansa és una vibració col·lectiva; hi ajudem els músics, el poble, la plaça, els dansaires, l'aire i la pols... I és que la dansa, com els homes, també coneix el lloc de naixença, i les cançons del bressol i les carícies del didot.

-?

- Sempre, sempre a l'aire lliure. L'aire de cova les emmetzina.....

-?

- Allà on es dansa més bé, és a l'Empordà. L'estil barceloní és un estil exòtic: cabrioles absurdes, passos estranys, innovacions innecessàries. Cal tornar a la manera que dansava la generació del noranta vuit. Fou la generació que traçà l'encuny vertader de la dansa.

-?

- La sardana ha arribat al punt dolç de la maduresa, no diré de la superació. Sense vergonya ja pot presentar-se a un públic internacional, i mereixer una qualificació excel·lent. No l'hem pas d'escurçar. Cal - això sí - saber-la depurar. Quan una sardana és bona el foraster s'hi embadaleix. Si és fluixa, arronça el nas... i dissimula.

-?

- Hem demaneu una cosa un poc difícil. Citar un programa de sardanes clàssiques, d'aquelles sardanes que no passaran mai, que són una cosa així com el pot de mel de la nostra dansa. Ho intentaré a «grosso modo». Anoteu: «*El cavaller enamorat*» de Manén; «*L'Empordà*» de Morera; «*A Pau Casals*» de Garreta; «*L'Hereu i la Pubilla*» de Toldrà; «*Records de ma terra*»

de Serra; «*La vaca cega*» de Juncà; «*La mestressa*» de Solé; «*Lluny de la pàtria*» de Casademont; «*La processó de Sant Bartomeu*» de Català; «*El pardal*» de Baró; «*El gegant del Pi*» de Lambert; «*Jovenívola*» de Pujol; «*Remembrança*» de Balcells... Remarqueu que aquesta llista és incompleta. Són les que ara, de memòria, se m'acuden...

-?

- ¿L'obra d'En Pep? Salvant els anacronismes de tota obra inicial, és senzillament una obra genial i única.

-?

- Figueres ha oblidat massa aviat els seus bons músics. Recordeu-vos d'Albert Cotó i de Lluís Bonaterra. S'ho mereixen.

-?

- Dels autors contemporanis, fills de l'Empor, m'agraden extraordinàriament Juncà i Baró.

-?

- Si; llegeixo molt la producció literària de Catalunya és magnífica. M'encisen els clàssics de la «*Fundació Bernat Metge*». És una obra enorme, formidable.

-?

- LA DANSA MÉS BELLA..., portant-veu del «*Foment de la Sardana*» de Figueres, és una revista seriosa, amena i original. La llegeixo sempre. Em plau dir-vos que es una obra d'arxiu, una realitat fecunda, una fulla europea que destrueix la trista llegenda de cofoïsmes i de xaronismes que massa sovint s'aplica a la sardana.

* * *

La conversa ha acabat. Ens acomiadem de Josep Blanc. Pensem que Josep Blanc té una visió aguda del moviment sardanista de Catalunya. Pensem que Josep Blanc massa ignorat, músic d'ànima i de cor, talent vast, és empordanès. Les sardanes de Josep Blanc plauen als intel·lectuals de la música. Tenen un regust de terra, segle XX, amb tendència a la universalitat.

Ell, que escriu per als esperits selectes, ell, que elimina el pòsit rural de la sardana i l'eleva als plànols més ambiciosos i més infinits de la civilitat, ell, Josep Blanc, estima la dolça solitud i la contemplació serena. Nu de vanitats per a sentir més aprop el contacte de la terra nua, Josep Blanc, pelegrí romàntic, és l'ideal encès de l'arbre fidel que tasta al pas de l'hores i dels dies el silenci monacal de les pedres velles i la pau evangèlica dels camins perduts.

ERNEST ALBERT I GALIER.

Els inconscients profanadors

QUANTES vegades no s'ha blasmat dels sardanistes que dansen barroerament! Hem llegit tirallongues de prosa sobre estils de dansa, anatemes contra els balladors acròbates, lloances a la seriositat i al bon gust i encara el mal no és curat.

Aneu a una ballada i mireu-vos un xic les rotllanes: descobrireu una colla de vicis en alguns dansaires.

Trobareu aquell tipus de l'home que nasqué sense orelles. El ritme per ell, és inexistent. No solament no el segueix, sinó que té l'especialitat de dansar sempre a contratemps; ni per casualitat ho encerta. Si un moment el seu cos es belluga d'acord amb la música, cuita a rectificar l'«errada» involuntària.

Trobareu l'equilibrista que inventa diàriament un «punt nou», una cabriola nova, podríem dir. Té, fins i tot, els seus admiradors i els seus deixebles. Ensenya a la colla de fer filigranes i si fetes per ell, àgil, eren lletges, els deixebles, sovint més feixucs, les fan de guisa insuportable.

Veureu encara aquell que dansa ràpidament els trossos de música engrescadora i salta esbojarradament els trossos de música plàcida; el que, per mandra, no salta mai i el que per vici, salta sempre; algún que dansa encarcerat, mirant enlaire i algún altre ajupit, mirant a terra; veureu braços estirats, immòbils i braços martirizants, masegadors...

— Quin panorama! — pensarà tal volta el

català no sardanista. — Això no és pas el que digué Maragall!

No us alarmeu, el bon germà de Pàtria. Hem dit que trobaríeu tot això, però no que n'hi hagi molts exemplars; el mal no és curat, és cert, més s'ha alleujat quelcom. Tot és començar. Veuríeu també, si anéssiu a una ballada, moltes colles que dansen amb una escaient seriositat i una sòbria elegància. Però aquestes, que són la majoria fan el que els pertoca i aquells altres no: i sempre ens cal parlar més del que fuig del bon camí, per tal de què hi torni, que no pas del que ja el segueix amb passa ferma...

I perquè no us formeu, patriota amic, una concepció exageradament pessimista de la nostra col·lectivitat dansaire, afegirem que els sardanistes barroers fins ho fan de bona fe. Per això els advertim. Són inconscients i potser a còpia de sermons es convenceran dels seus mals passos.

L'home que nasqué sense orelles, l'equilibrista, l'acròbata, l'encaracart, tots estimen la sardana i s'hi engresquen de bo de bo, però sense adonar-se'n la malmenen, la desvirtuen, li lleven la gràcia, la fustegen...

Fan com el marit que de tant que estima la dona, engelosit, li pega cada dia.

MANUEL CAPDEVILA.

De *La Publicitat*.

Rosa-Maria

*Rosa-Maria és aquella donzella
que té una rialla per cada galan,
i duu una brusa de seda vermella,
una miqueta de sol fulgurant.*

*I un mocador colorat de batista,
i en el cabell una espurna d'estel,
i una llaçada color d'amatista,
i una xiroia faldilla blau-cel.*

*Rosa-Maria és l'ingènua pastora
qui endiumenjada formosa esdevé,
i riu i salta i cantussa al devora
cada masia, quan ix al carrer.*

*Més les comares li diuen llavors:
—Ai, la Roseta, que alegra que estàs;
prou atalàies el pas de les hores
per veure alloure, al pastor qui és romàs.*

*Ella emmudeix i es coloren de grana,
aquelles galtes molsudes que té;
ara repica una lenta campana
i és el so prim que fa el mall del ferrer.*

*Rosa-Maria ha enflocat la mirada
vers la cimera d'un rústec penyal,
i s'acolora de llums l'estelada,
i aura dolça d'abril perfumada
ompla les vies d'aroma terral.*

*Llisca la nit frescorosa, silenciosa,
sota la clara munió dels estels,
quan l'alta lluna les comes argenta,
i s'ensopeixen els arbres rebels.*

*Sobre el penyal és romasa la noia
i ha retrobat el gentil pastorell,
qui li ceneix el perfum d'una toia
plena de flaires en cada clivell.*

*I entre el misteri que sura per l'aire
pastó i donzella es reconten l'amor
qui en cada ment esdevé fantasià,
gairebé lassa d'angoixa i enyor.*

*Ara s'és fuit el mirífic idil·li
i cadascú departeix a son mas,
tot lamentant la tristor de l'exili
sols apropada quan l'aula destili
remor de besos pels blaus llunyedàs.*

*I ensendemà parlarà la pastora
dels seus amors a algun altre donzell
i el seu gartar juvenil que enamora
serà el remei per un altre flagell.*

*¡O aquesta bruna i llisquívola esrella
qui ingènua i pura com una rosella
dóna ses flaires a cada vianant!
El pas dels dies jamai l'activella...
Rosa-Maria és aquella donzella
que té una rialla per cada galan.*

DOMÈNEC JUNCADILLA.

ERA UN DIA D'UN ISTIU

UNS quants companys entusiastes de l'aire pur, decidírem conèixer cap de Creus.

Preparació ràpida. Motxilla ben prevenida i amunt i crits.

Per mitjà de l'òmnibus que fa el trajecte, arribarem a Cadaqués a primera hora de la tarda...

Buscàrem una embarcació per a traslladar-nos a lloc.

I serien les cinc de la tarda que determinàrem parar-nos a cala Portaló.

Cala Portaló, està situada dins el golf de Lió, molt tancada, tan sols deixa divisar quatre roques, que priven l'entrada al mar.

Té forma d'embut descomunal.

Ràpidament montàrem la tenda i ens praparàrem per capbussar-nos a les quietes aigües d'aquell trosset de mar.

Semblava un lloc de casa de senyors.

Com que el sol feia un ratet que havia desaparegut darrera les muntanyes, el bany fou curt, puix l'aigua es trobava freda.

Soparem divinament.

El company encarregat de l'escudellometre preparà un sabró i carregat cafè que batejàrem amb un raig de «tres cepas».

El músic de la colla preparà l'estre, un petit gramòfon, i als pocs moments hom es trobava desplaçat a la terra dels *tangos*, la melodia de la música americana ens feia recordar, cabarets, cigarrets orientals, dones alegres, *manzanilla*, contorsions estudiades de dansarins professionals.

De sobte, trencant el silenci que havia deixat l'acabament d'una peça, les notes harmonioses i sinceres d'una sardana, retrunyiren per la cala.

Les notes, ardides i enjogassades, lligant-se unes amb altres, formaren una llarga xarxa, i s'estenien a tot el llarg del mar.

Els nostres llops marins, creurien, en sentir-les, treure del fons del mar la sirena de la cançó.

I aquell vell pastor de l'Empordà, escoltaria embadalit aquella música que li recordava les cançons de sa infantesa, la

companya de rodona en sa joventut, el càntic bell del poble.

A nosaltres quin efecte tan subtil ens produïa aquella tonada.

No podríem dir com ni perquè, d'una cabanya que hi havia a la cala, sortiren uns quants marins, silenciosament s'apropareu a nosaltres, respectuosament i amb certa temença miraven aquell aparell que desprenia notes tan sentides.

Sense buscar-se, amb l'instint racial, les mans d'aquells homes s'uniren formant rotllana i als pocs moments repuntejaven amb dalit la nostra dansa.

Es bisà cinc i sis vegades, hom no hauria acabat mai, però la foscor que anava esmoreïnt i divagant les formes ens féu plegar.

Estirats al cim de les mantes hom recordava la mare Pàtria.

Desig de redempció que feia estremir-nos.
Càntics populars.

Reconstrucció violenta d'un poble.

Lassitud espiritual i física.

Descans.

Es va fent clar.

Allà dalt van corrent el vel negre.

De la muntanya, baixa flaire de farigola i romaní.

Del mar puja un airet salobre, aperitiu matinal.

El sol ja tenyeix les cimes de les muntanyes.

Variació de colors i reviscolament de mosquits.

Hom, amatent, prepara la tornada.

Escalonem l'alta muntanya.

Ací i allà deix de música retrobada.

Herba gemada. Rierols d'aigua cristallina.

Un raig de llum disparat dels cims, ens fa veure un viarany abrupte, rocós, erm, solitari, ple d'esbarzers i verdolagues.

Al cap d'amunt, però, un aplec de germanor.

Dignificació d'una història.

CATALUNYA.

REBROT.

Cançó Empordanesa

*Vora voreta del mar
hi ha una badia
filla n'és de l'Empordà,
noble pubilla.*

*Vila blanca al peu del mar,
donzella d'aigua...
Vila de Roses serà
l'anomenada.*

*Passes jorns davant l'espill
del mar, oh estrella:
estreila d'or del matí
pels que naveguen.*

*Allarga els braços al mar
i a dins la falda
reculles tot bergantí
quan trenca l'alba.*

*I si el mar és esbalot
tens la llar dolça
i en cambra d'or i marfil...
Dorms i reposes.*

MN. J. CASASSA.

Castellfullit, 1930.

NOTICIARI

En el curs d'aquest mes es compleixen els tres anys de vida de l'aparició d'aquest portantveu.

La seva constant publicació, durant els 36 mesos deixats enrera, no ha estat, però, cap cosa fàcil i planera. Solament un inquiet i ferm amor per la Sardana ens ha portat aquest noble afany en la lluita per nostra – i creiem també vostra, estimat lector – preuada publicació.

No defallirem, mentre tots plegats ens ajudem i esforcem per tal que el nostre humil però valent portantveu vagi veient la llum, sempre endavant, en el nostre camí emprès.

La sardana és la dansa de germanor per excel·lència.

Creiem, doncs, que el discutir acaloradament sobre qualsevol tema relacionat amb ella, és treure-li un dels seus tons més escaients i característics.

LA diada de Nadal, malgrat ésser grisa i freda, poguérem sentir a l'esplanada del Parc-bosc, la cobla «Emporitana» de Verges, la qual ens delectà amb la bona execució que féu de les sardanes que composaven el programa.

Es veié la ballada força concorreguda. Hi mancava, però, a bastament, l'element femení.

PER A LA NOSTRA BIBLIOTECA:

«Les austeres comares de Vilaxorca»
J. Vilar Jullà.

«La collita del lleure» J. Vilar Jullà.

«Aprofiteu-vos del mar» Dr. Pathault.

Agraïm sincerament a la família Vilar i amic Varela aquests donatius de llibres destinats a la nostra biblioteca.

COM ja parlàvem en el número passat, el C. D. ha adquirit també, per a la nostra biblioteca, el llibre de Josep Miracle:

«Nostra Dona la Sardana».

Conferències per a senyorettes

Hores a propòsit

COL·LEGI EMPORDANÉS

EL prop-passat dissabte, dia 3 del corrent, a les 10 de la nit tingué lloc al Casino Menestral (Sala d'«Atcnea») una festa, viva expressió de germanor espiritual.

Hi col·laborà l'Abat Josep Salvat, el gran animador occità, el qual per trobar-se intensament afònic no pogué ni adreçar-nos la paraula. El nostre bon amic i preuat col·laborador Mn. Bartomeu Barceló fou l'interpret veritable de Salvat. Féu més del que bonament podia per a pal·lesar-nos l'alta cultura del felibre d'Occitània amb la seva conferència:

«La significació del poeta Mistral».

Acabada la conferència que fou llargament aplaudida, cantà – per primera vegada en aquesta segona època, davant d'un públic – el nostre «Orfeó Germanor Empordanesa», dues cançonetes en llenguadoc i acabà amb el majestuós himne «El Cant de la Senyera» el qual fou molt ovacionat i escotlat fervorosament a peu dret.

Felicitem a mestre Llorenç Vives, director del «Col·legi Monturiol», organitzador d'aquesta bella festa, encisadora i de ple gaudi de l'esperit.

No es deu ensenyar a dansar sardanes a qui no n'aprèn amb plena convicció patriòtica.

Es precis pensar que val més, poc i bo, que molt i inaprofitable.

ASSABENTEM a tots els socis del Foment, que tots els portantveus, revistes i llibres que acostumadament rebem, estan a llur disposició en la nostra biblioteca. Cal tinguin en compte avisar al Conserge de l'entitat.

EL passat mes de Desembre deixà d'existir el jove Hipòlit Heras, soci del Foment.

Rebin el nostre sincer condol als seus pares i família tota, particularment el nostre amic i col·laborador R. Xifra i Riera.

En la sardana, els braços es mouen perquè tot el cos es mou a la cadència del ritme. No és de llei moure els braços desagermanats del moviment del cos.

ENS hem assabentat que a Banyoles s'ha constituït una novella entitat amb el nom de «Foment de la Sardana».

Avant sempre, companys!

CALÇATS PALLACH
sempre les darreres novetats
a preus econòmics i garantits.
Enginyers, 2

EL 27 del Desembre passat van contraure matrimonial enllaç els nostres bons amics i entusiastes sardanistes els socis: Marcel Dalmau i Llibertat Pellicer.

Els desitgem tota mena de felicitats i una inexhaurible lluna de mel.

Cal puntejar, senzillament, finalment, com si als peus hi tinguéssim ales.

No colpegeu, barroerament i grollera, el sòl, com si premséssiu raïms.

El gust per l'acció està compost de la necessitat de modificar l'ordre de coses presents i de la convicció de què hom té poder per a fer-ho.

BERNARD GRASSET.

PROGRAMES I PUBLICACIONS REBUDES:

«Nostra Dansa» portantveu del «Foment de la Sardana» de Badalona.

«Vida Nostra» de l'Escola Coral Martinenca.

«Mai Enrera» del «Club Excursionista» de Gràcia.

Un programa de l'audició de sardanes d'homenatge, al compositor vigatà J. Font i Palmarola, organitzada per l'«Agrupació Sardanista» de Vic.

«La Nova Catalunya» publicació mesal de l'Havana.

«Sardanístiques» de la «Joventut Sardanística» de Calella.

Portantveu del «Foment de la Sardana» de Sabadell.

«Atlàntida» portantveu de l'«Agrupació Cultural Atlàntida».

«Fulla Sardanística» portantveu dels «Amics de la Sardana» de Sant Feliu.

Programa-portantveu del «Foment de la Sardana» de Ripoll.

Programa-portantveu de l'«Agrupació Sardanista» de Sant Gervasi.

Butlletí de la Societat «Iris» de Mataró.

Programa de les festes commemoratives del Quart Aniversari del «Foment de la Sardana» de Tarragona.

«La Veu de l'Empordà» números corresponents al mes de desembre.

MOVIMENT DE SOCIS:

ALTES

HOMES 11

Carles Quintana Pagès
Angel Pagès Fort - Alfar
Agustí Pujulà Puntonet - Alfar
Gabriel Avià
Ciprià Oliveres
Pere Bosc Trulls
Bernat Palmer
Lluís Xifra Riera
Francesc Noguera Riqué
Pere Pujulà Gatielles
Joan Vallet Rabassa

Socis protectors de 5 pessetes
Francesc Noguera Riqué

Socis protectors de 2 pessetes
Eusebi Puig Clotes
Pere Bosc Trulls

BAIXES

HOMES 7

Francesc Borràs (absència)
Ramon Puig Danés »
Francesc Coderc »
Vicents Torres »
Francesc Batet (voluntària)
Joan Pujoldevall »
Josep M.ª Bohé Cufí »

Som un total de socis, a primer de gener, de 378, xifra que és composta de 333 homes i 45 dones.

Estranyem que, malgrat els molts esforços fets per assolir noves altes, hi hagi, per part de molts socis, tan poca constància i poc amor al Foment, puix constatem que no tenen cap mirament a donar-se de baixa.

EL dijous, dia 15 del corrent es reprendrà l'ensenyament gratuït de sardanes al nostre estatge, el qual, com de costum, serà de dos quarts de deu a les onze de la nit.

Preguem a les senyoretetes que en vulguin aprendre es serveixin avisar a algun dels nostres socis, puix que, fins avui, es veu que totes ja en saben.

MES DE FEBRER

Festes en commemoració del 114.e aniversari del naixement de Pep Ventura.

DIA 2

MATÍ, a les 10. — Es sortirà de l'estatge del Foment (Societat Coral «Erato») per anar a portar una corona a la tomba d'En Pep Ventura.

A dos quarts de dotze i a tres quarts de tres de la tarda:

Ballades de sardanes a la Rambla. A càrrec de la cobla «Girona» seran executades, entre altres, les següents sardanes:

Empordà i Rosselló. Morera
Per tu ploro Pep Ventura
El cant dels ocellets »
Totes volen hereu »
Ai, quines noies! »
El pardal »
A la memòria de l'Avi Pep. Juncà

No dubtem que tots els bons aimants de la sardana i de l'obra d'En Pep Ventura assistireu a aquests actes que enguany dediquem a la seva memòria.

Encara que humilment, li tributem el nostre més sincer i volenterós record.

Detalls per programes.

Classes de nit

Problemes - Redacció - Ortografia

De 6 a 7, de 7 a 8 i de 8 a 9

COL·LEGI EMPORDANÉS

L'AMIC Jacint Bosc ens ha cedit tres sardanes per a piano. Són les següents;

Per tu ploro Pep Ventura
Somni gris Juli Garreta
Cor Jovenil. Claudi Soler

Galantment li donem les gràcies.

ENS condolem de la pèrdua del gran soldat de Rivesaltes, En Joseph Jacques Joffre, traspàs que ha estat sentit per tota la humanitat liberal i democràtica.

SEGONS estat de comptes presentat pel Tresorer, el dia 1 del corrent tenim en caixa pessetes: 454.60.

Els comprovants estan a disposició dels senyors socis.

PEL NOSTRE ARXIU:

Del mestre compositor Font Palmarola, hem rebut les seves sardanes per a cobla:

La font del roure
La campana de Gràcia
Pont Vell
Aimada Barcelona

Agraïm ben cordialment aquesta donació i ens felicitem d'ésser recordats i obsequiats per segona vegada.

Arts Gràfiques TRAYTER, Cervantes, 13, Figueres

Aquest portantveu ha passat per la censura militar.

Noies, Nois: Per postals, a la

Llibreria Batllosera

Enginyers, 3 Figueres

sardanistes: el millor dels xampanyis, és el xampany r'igol

plus ultra

companyia d'assegurances generals

abans

centre català d'asseguradors

fundada l'any 1887

rams

transports, incendis, vida, collites, accidents,
responsabilitat civil, maquinària i robatori.

representant: **joan salleres**

joan mates, 13

figueres

bombons exquisits «esteve riera»

caramels «salvavides»

(per a tots els gustos)

caramels «bloccmalta»

(contra la tos i la ronquera)

representant exclusiu a figueres

colmado bosc, rambla, 11

NOVETATS PER A SENYORA

PERE JUANOLA

GIRONA, 24

FIGUERES

Aquesta casa rep continuament les

últimes novetats que imposa la moda

PREU FIXE